

дъждъ като изъ ведро; сякашъ цѣлото небе се превърнало на нѣкакъвъ огроменъ язь и водата изтичала отъ него; станало тѣй тъмно, както трѣбва да е тъмно нощемъ въ най-дълбокия кладенець. Царскиятъ синъ падалъ въ мократа трева, спѣвалъ се о голитѣ камъни, които се подавали изъ скалистата почва. Измокрилъ се отъ пети до глава, цѣлъ станалъ гола вода, сухо мѣсто нѣмало по него. Той трѣбвало да пълзи по голѣмитѣ скали, кждето водата протичала подъ мокрия мѣхъ и малко останало да падне, когато изведнѣжъ дочулъ нѣкакво чудновато бучене и видѣлъ предъ себе си голѣма освѣтена пещера. Върѣдъ нея горѣлъ голѣмъ огънь, на който би могълъ да се изпече цѣлъ елень. Така и било — най-едриятъ елень отъ гората съ дълги клонести рога билъ наденатъ на нишъ и бавно се въртѣлъ върху два отсѣчени бора. Една възстара жена, едра и силна, сякашъ не е жена, ами преоблѣченъ мжжъ, седѣла при огъня и хвърляла дърво подиръ дърво въ него. „Ела де, ела!“ — казала тя, — „седни при огъня и се поизсуши.“

„Страшно духа въ тая пещера“, — казалъ князѣтъ и седналъ на земята.

„Още повече ще задуха, когато се върнатъ въ кжщи синовѣтъ ми“, — отговорила бабата. — „Ти си въ пещерата на вѣтровѣтъ: моитѣ синове сж четиритѣ вѣтра на земята, разбра ли сега?“

„Кжде сж твоитѣ синове?“ — попиталъ князѣтъ.

Жената отговорила: „Толкова ли си глупавъ, че се не досѣдшашъ? Моитѣ синове ритатъ топка сега хей тамъ горе, надъ облацитѣ.“ — И тя посочила къмъ небето.

„А, тѣй ли?“ — казалъ князѣтъ. — „Ти говоришъ малко нѣщо грубо и никакъ не приличашъ на кроткитѣ придворни госпожи, които азъ обикновено виждамъ около себе си.“

„Да, тѣ трѣбва да бждатъ кротки“, — рекла бабата. — „Но азъ трѣбва да бжда груба, ако искамъ да ме слушатъ момчетата ми, и тѣ ме наистина слушатъ, макаръ че имъ сж май корави вратѣветѣ. Виждашъ ли тѣзи четири торби тамъ, на стената? Отъ тѣхъ тѣ се боятъ толкова, колкото ти си се боялъ отъ тоягата въ жгѣла. Напѣхамъ ги въ торбитѣ: много, много се не разправямъ. И тѣ седятъ вжтре, докле имъ дойде умѣтъ въ главата. Но ето че единиятъ си иде!“

Дошълъ Северниятъ вѣтъръ. Той влѣзълъ и донесълъ ледъ и мразъ; едри кжсове градъ се посипали по земята, а около него хвърчели парцали снѣгъ. Горнякѣтъ носѣлъ беневреци и кожухъ отъ мечка кожа, а надъ ушитѣ си билъ нахлупилъ калпакъ отъ кожа на

тюлень. По брадата му висѣли дълги пржчки ледъ и отъ ржкавитѣ му падали едри кжсове градъ.

„Не сѣдай веднага при огъня“, — казалъ му князѣтъ; — „ще те заболятъ ржцѣтъ и лицето отъ студъ.“

„Отъ студъ ли?“ — рекълъ Северниятъ вѣтъръ и се изсмѣлъ, колкото му гласъ държи.

„Студѣтъ е за мене най-приятното нѣщо. Но я ми кажи, ти кой си и какъвъ си? Какъ си попадналъ въ пещерата на вѣтровѣтъ?“

„Той е мой гостенинъ“, — казала бабата; — „ако искашъ да знаешъ повече, ей сега ще те вържа въ торбата. Както виждашъ, не ми е много приятно да ти разправямъ на дълго и на широко . . .“

Северниятъ вѣтъръ се изплашилъ отъ тия думи и почналъ да разказва, отъ кжде иде и кжде е билъ цѣлъ месецъ.

„Ида отъ Ледовитото море“, — казалъ той; — „бѣхъ на Мечешкия островъ, дето руситѣ ловятъ китове. Седѣхъ и спѣхъ при кормилото, когато тѣ потеглиха отъ Нордкапъ. Когато сегисъ-тогисъ се посѣбуждахъ, буревестникѣтъ хвъркаше подъ краката ми. Много смѣшна птица е буревестникѣтъ: замахне бързо съ крилетѣ си, а следъ това хвърчи съвсемъ неподвижно — единъ ударъ съ крилетѣ му стига, за да лети петъ минути.“

„Само недей разказва съ толкова подробности“, — казала майката на вѣтровѣтъ. — „Та ти бѣше, значи, на Мечешкия островъ?“

„Тамъ е много хубаво. Една равнина се проснала — да танцувашъ по нея, гладка като тепсия; гледашъ само полустопенъ снѣгъ, мѣхъ, остри камъни и скелети на китове и бѣли мечки. Тѣ изглеждатъ като ржце и крака на великани, покрити съ зеленикава плесень. Би си помислилъ нѣкой, че слънцето никога не е изгрѣвало надъ тѣхъ. Раздухахъ малко нѣщо мъглата, за да може да се види колибата — малка кжщурка, построена отъ корабни останки и покрита съ китова кожа, съ месото нагоре, цѣлото зелено и червено. Върху стрѣхата стоеше една жива бѣла мечка и рѣмжеше. Тръгнахъ по брѣга, надникнахъ въ гнѣздата на птицитѣ, погледнахъ малкитѣ голишарчета, които пискаха и разтваряха човки; азъ духнахъ въ гърлата имъ и тѣ се научиха да си затварятъ човката. Доу пѣкъ моржѣветѣ се търкаляха като живи търбуси или като огромни червеи съ свински глави и зжби — дълги цѣлъ лакѣтъ.“

„Добре разказвашъ, сине мой“, — казала майката. — „Като те слушамъ, иде ми да повърна . . .“

„Тръгнахме следъ това на ловъ, забихме куката въ гърдитѣ на единъ моржъ и диме-